

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **D. B.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2022 č. j. CPR-13951-3/ČJ-2022-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-119768-11/ČJ-2022-000022-SV ze dne 12. 4. 2022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena

doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítal, že v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí není pravdou, že by na území České republiky pobýval bez platného pobytového oprávnění. Tvrdil, že je nepravdivý závěr žalovaného, že jeho poslední vstup na území schengenského prostoru se datuje ke dni 1. 9. 2021, neboť na území schengenského prostoru vstoupil na základě svého biometrického cestovního pasu a nebylo prokázáno, že by skutečně překročil dobu nepřetržitého pobytu po dobu 90 dnů. Z jeho cestovního pasu jednoznačně vyplývá, že dne 2. 9. 2021 vycestoval ze schengenského prostoru a je tak evidentní, že se na území Evropské unie nemohl nacházet nepřetržitě od 1. 9. 2021, jak se uvádí v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěr žalovaného, že žalobce ode dne 30. 11. 2021 do dne 12. 4. 2022 pobýval na území České republiky bez oprávnění se tak dle jeho názoru nezakládá na pravdě. Namítal také, že správní orgán prvního stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když vydal rozhodnutí den následující po zahájení řízení. Poslední námitkou žalobce bylo, že nesouhlasí se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, neboť tam panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo a navíc je přímo Moldavská republika ohrožena v důsledku vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. Poukázal na situaci v Podněstří, kde se dá očekávat podobně zhoršení situace jako na Ukrajině, v případě návratu se obává o svůj život.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 19. 7. 2022 žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích a žalovaný se z jednání omluvil.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-119768-1/ČJ-2022-000022 ze dne 12. 4. 2022, podkladové materiály č. j. KRPA-119768-5/ČJ-2022-000022, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-119768-8/ČJ-2022-000022-SV ze dne 12. 4. 2022, protokol o výsledku účastníka správního řízení KRPA-119768-9/ČJ-2022-000022-SV ze dne 12. 4. 2022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-119768-11/ČJ-2022-000022-SV ze dne 12. 4. 2022, odvolání žalobce ze dne 19. 4. 2022, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-13951-3/ČJ-2022-930310-V248 ze dne 17. 5. 2022.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 12. 4. 2022 v 17:00 hod. hlídka policie při provádění silniční kontroly kontrolovala cizince, který na výzvu k prokázání totožnosti nepředložil

žádný cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti. Hlídka převezla cizince na adresu jeho bydliště k předložení dokladu. Kontrolou předloženého cestovního dokladu bylo zjištěno, že cizinec přicestoval dne 1. 9. 2022 přes hraniční přechod v Maďarsku, vzniklo tak podezření, že se cizinec na území nachází neoprávněně. Následně byl cizinec eskortován na oddělení cizinecké policie k dalším úkonům. Lustrací nebylo zjištěno žádné platné pobytové oprávnění k pobytu. Dne 12. 4. 2022 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a následně téhož dne vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku.

8. Při výslechu účastníka správního řízení dne 12. 4. 2022 žalobce správnímu orgánu sdělil, že dne 1. 9. 2021 vstoupil na území schengenského prostoru do Maďarska na základě svého biometrického dokladu a od té doby se nachází v České republice. Po dobu svého pobytu se pohyboval pouze v České republice, přes Maďarsko a Slovensko pouze přicestoval. Do České republiky přicestoval pracovat, byl si vědom uplynutí 90 denní lhůty povoleného pobytu v schengenském prostoru, ale nevycestoval, protože zde měl práci. K legalizaci svého pobytu neučinil žádné kroky. Pracoval brigádně na stavbách, kdy jeho výdělek činil přibližně 20 tisíc měsíčně. V Moldavsku žijí jeho rodiče, před odjezdem bydlel s nimi. V Moldavsku se má kam vrátit, může dále bydlet s rodiči, může normálně vydělávat peníze a pokud mu bude uloženo vyhoštění, tak co nejrychleji vycestuje. Potvrdil, že mu v domovském státě nehrozí žádné nebezpečí. V České republice nemá žádné vazby.
9. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-119768-11/ČJ-2022-000022-SV ze dne 12. 4. 2022 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 19. 4. 2022 odvolání, žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
12. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
13. Žalobce v žalobě namítal, že správním orgánem nebylo prokázáno, že ode dne 1. 9. 2021, kdy přicestoval do schengenského prostoru, již z území nevycestoval. Soud k této námitce uvádí, že ze správního spisu je naprosto zřejmé, že žalobce dne 1. 9. 2021 přicestoval na území schengenského prostoru a do doby zadržení z něj nevycestoval, neboť fotokopie strany č. 5 jeho cestovního dokladu obsahuje vstupní razítko ze dne 1. 9. 2021 z hraničního přechodu Ártánd v Maďarsku, výstupní razítko ze dne 2. 9. 2021 z hraničního přechodu Bors v Rumunsku nedokládá, že by žalobce vycestoval z schengenského prostoru, naopak je důkazem, že vstoupil do Maďarska, neboť hraniční přechod Ártánd - Bors je přechod mezi

Rumunskem a Maďarskem a pokud tedy žalobce vycestoval dne 2. 9. 2021 z Rumunska na tomto hraničním přechodu, tak musel vstoupit do Maďarska, které je členem schengenského prostoru. Jak správně uvedl žalovaný, tak vzhledem k rozdílným časovým pásmům mohlo dojít k tomu, že v době přechodu hranice mezi Rumunskem a Maďarskem bylo v těchto státech rozdílné datum či mohlo dojít k pouhé chybě hraniční stráže, která na razítku datum ještě nevyměnila. Je však zřejmé, že místo hraničního přechodu se na razítku nemění, proces cesty žalobce je tak naprosto zřejmý. Žalobce také v průběhu správního řízení, ani v řízení před soudem, konkrétně neuvedl, kdy, proč a na jak dlouho měl schengenský prostor opustit, ani to žádným způsobem neprokázal. Mimo vše výše uvedené soud poukazuje na protokol o výsledku účastníka ze dne 11. 3. 2021, ve kterém žalobce sdělil: „*Do schengenského prostoru jsem vstoupil z Moldávie do Maďarska a poté přes Slovensko do ČR dne 1. 9. 2021. Celou dobu, od svého příjezdu, se nacházím v České republice.*“ Tedy sám žalobce potvrdil, že od svého vstupu na území do doby svého zadržení nevycestoval. S ohledem na vše výše uvedené má soud za prokázané, že žalobce překročil 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru, neboť posledním dnem jeho oprávněného pobytu byl den 29. 11. 2021, tedy 90 den po jeho vstupu na území dne 1. 9. 2021. Následně ode dne 30. 11. 2021 až do dne 12. 4. 2022 pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu.

14. Žalobce namítal také velmi rychlé vydání rozhodnutí žalovaného a s tím spojený nedostatečně zjištěný skutkový stav. K tomu soud uvádí, že zákon ukládá žalovanému vydat rozhodnutí do 7 dnů ode dne zahájení řízení, přičemž zákon nevylučuje rozhodnutí rychlejší. Efektivita rozhodování žalovaného nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pokud jsou i v takto krátkém čase dodrženy všechny zákonné podmínky. Soudu je z jeho činnosti známo, že doba potřebná pro vydání rozhodnutí v délce 1 dne není u správního orgánu nikterak neobvyklá. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem žalobce vyslechl a umožnil mu sdělit všechny podstatné skutečnosti. Žalovaný se také dostatečným způsobem zabýval situací v zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, ani zákona o pobytu cizinců.
15. Městský soud v Praze se také zabýval námitkou, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci. Za nejdůležitější soud považuje skutečnost, že správní orgán prvního stupně provedl se žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést veškeré podstatné skutečnosti. Soud má za to, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci. Dle názoru soudu byly zjištěny a zohledněny všechny skutečnosti do té míry, nakolik byly žalobcem správnímu orgánu vyjeveny.
16. Z judikatury Nejvyššího správního soudu je též zřejmé, že nepokoje probíhající v Moldavsku nedosahují takové intenzity, že by každý civilista z důvodu přítomnosti na území Moldavska byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, tak jako tomu bylo v případě Ukrajiny před vypuknutím konfliktu s Ruskou federací (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 216/2020 - 22, ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 230/2020 - 24, či ze dne 18. 11. 2020, č. j. 8 Azs 75/2020 - 45). V rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS, pak Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „v případě konfliktu

nemajícího charakter totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým brozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“ To se žalobci nepodařilo prokázat, nad rámec uvedeného soud dodává, že si je vědom skutečnosti, že v současné době probíhá válečný konflikt na Ukrajině, přičemž soud může výjimečně přihlédnout i ke skutečnostem nastalých po vydání napadeného rozhodnutí. Ke dni svého rozhodnutí však soud neměl žádné informace o tom, že by se zmíněný konflikt měl rozšířit na území Moldávie, ani že by měla být bezpečnost v zemi zásadně zhoršena. Soud proto vycházel z dosavadních informací o stavu v zemi a ze skutečnosti, že je Moldávie považována za bezpečnou zemi původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb.

17. V případě žalobce je tak zřejmé, že byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
18. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. července 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně

